

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๓

ต้องจริง ไม่จริงตายเท่านั้น

วันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ทองคำได้ ๑๑ บาท ๑๕ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๗๕ ดอลลาร์ ค่อยขยับขึ้นไปเรื่อย ๆ พักเครื่อง ดัดเครื่อง เร่งเครื่องไปเรื่อย ๆ ทองคำที่ขาด ๔ พัน กิโลอยู่ เวลานี้ขาด ๑,๗๓๒ กิโลครึ่ง ต่อไปก็ถึง ๔ พัน แล้วคืบหน้าไปเรื่อย ๆ นะ ต่อไปจะคืบหน้าไปเรื่อย ๆ แหะ ให้ถอยไม่ถอย ต้องคืบหน้าไปเรื่อย ๆ ทีเดียว เราคิดว่าไปกรุงเทพคราวนี้อาจจะได้หลอมทองคำ ที่จำนวน ๔๐๐ กิโลแล้วเราจะหลอมทีหนึ่ง ถ้าทองคำได้น้ำหนักถึง ๔๐๐ กิโลแล้วก็หลอมเสียทีหนึ่ง ๆ นี้ก็ได้ ๒๐๕ กิโลแล้ว ถ้าได้ถึง ๔๐๐ กิโลเราก็หลอมในครั้งนี่ ครั้งที่ไปกรุงเทพต่อไปนี้ ถ้าได้ถึง ๔๐๐ กิโลก็จะหลอม แหะ ถ้ายังไม่พอก็รอ ๆ ไปเสียก่อน เป็นจิ้งหะ ๆ นะ

เดือนมีนาฯ นี้ก็คงจะได้ลงไปกรุงเทพอีก ตั้งแต่ต้นมีนาฯ ไปวันใดวันหนึ่งอาจจะได้ลงกรุงเทพ ธันวาฯ ไปนี้ก็กะว่าจะได้ลงกรุงเทพ นี่ก็เป็นพักหนึ่ง ถ้าครั้งนี้ทองคำยังไม่ถึง ๔๐๐ กิโล ก็อาจจะเป็นพักหน้า พักมีนาฯ ขึ้นไป เป็นสองพัก นี้ก็ได้ถึง ๒๐๐ กว่าแล้ว ไปกรุงเทพคราวนี้ถ้าหากพอเราก็จะหลอมในระยะนี้เลย ถ้าไม่พอก็กะต่อไป ระยะประมาณเดือนมีนาฯ

เดือนมีนาฯ เจ้าคณะจังหวัดหนองคายก็มานิมนต์มาติดต่อกับโรงเรียนซึ่งเราเคยไปเทศน์แล้ว มันโรงเรียนจุฑาภรณ์หรือไง คล้ายกับว่าเป็นวันเวลาเดียวกันกับปีนี้นะ พวกคณะครูอะไร ๆ ก็จะมาวมที่นั่น มานิมนต์ทาบถามเอาไว้ ถ้าได้รับคำจากเราแล้วก็จะไปบอกวงั้น ให้เจ้าคณะจังหวัดหนองคายนี้แหละเป็นหัวหน้าอยู่ทางโน้น ปีนี้แหละ ตอนเดือนมีนาฯ

ทองคำที่เราคาดไว้คิดว่าอย่างน้อยจะไม่ต่ำกว่า ๖ ตัน เช่นอย่างทองคำในจำนวนเงิน ๘๐๐ ล้านนี่ก็จะพออยู่แล้วนะ แล้วยังอีกสองบัญชีที่ธนาคารไทยพาณิชย์ทั้งสองธนาคารนี้เพื่อถนอมทองคำ สองบัญชีนี้ไม่ต่ำกว่า ๖ ล้านนะ สองบัญชีนี้จะเข้าในทองคำทั้งหมด เราเป็นคนกะเอง เพราะเราหนักแน่นในทองคำมาก อย่างอื่นอย่างใดที่พอถูไถเราก็ถูไถไป หากจำเป็นจริง ๆ ก็แยกให้เสีย นอกนั้นก็จ่ออยู่ที่ทองคำ ๆ นะ เราต้องการทองคำมากทีเดียวในคราวนี้ ให้สมกับชาติไทยของเรากำลังอึดอัดขัดสน เป็นจุดสำคัญเสียด้วย จุดที่อึดอัดขัดสน มีทองคำเป็นสำคัญที่จะเป็นพื้นฐานอันมั่นคงของชาติไทยเรา เพราะฉะนั้นเราจึงต้องหนักแน่นในจุดนี้

อะไร ๆ พออยู่พอกินพอเป็นพอไป เอ้า ถูไถกันไปเสียก่อน ขอให้ต้นลำมันดีว่าจั้นเลย เราถึงหมุนเข้าในจุดนี้ การที่เราได้เกริ่น ๆ ไว้กับพี่น้องทั้งหลาย คือ พุดมาเป็น

ระยะ ๆ แล้วก็กรีนไปเรื่อย กรีนไปเรื่อย ๆ พุดเป็นระยะ ตั้งแต่เริ่มช่วยทองคำไม่ได้ บอกว่าจำนวนเท่าไร ทำไปกำหนดไปพิจารณาไปเรื่อย ไม่ใช่ทำเฉย ๆ นะ ทางนี้จะหมุน ตัวตลอดเวลา ไม่ใช่พาพี่น้องทำเฉย ๆ อย่างเฉย ๆ เมย ๆ เราไม่เป็นอย่างนั้น เพราะ ฉะนั้นกิริยาที่แสดงออกพี่น้องทั้งหลายเห็น จึงเข้มข้นทั้งนั้น ออกจากความเข้มข้นของ ใจที่จริงจังมากทีเดียว ตามธรรมที่เป็นของจริงอยู่แล้ว เราทำอย่างนั้น

เราเป็นห่วงพี่น้องชาวไทยเรามาก ก็เป็นวาระเวลาที่เหมาะสม ซึ่งเรากำลังนำพี่น้องทั้งหลายอยู่เวลานี้ เราก็คงอยากให้เป็นที่ระลึกแห่งชาติไทยของเรา คือความแน่นอน มั่นคงต่อชาติไทยรู้สึกกระตือรือร้นขึ้นมา มีทองคำเป็นหลักประกันว่านั่นเลย คราวนี้เรา ต้องการอย่างมากทีเดียวทองคำคราวนี้ ที่นี้ก็ออกสนามแล้ว เต็ดแล้วที่นี้ เรียกว่ายังงี้ก็ ไม่ถอยถ่วงได้ถึงขั้นออกประกาศแล้วว่า ทองคำเราในการช่วยชาติคราวนี้จะให้ได้ อย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๔ พันกิโล มีหน้าซำยังย่ำเข้าไปอีกว่า ๔ พันกิโลนี้จะขาดสตางค์ หนึ่งไม่ได้เลย นั่นฟังซิ เวลาเด็ดต้องเด็ดอย่างนั้นซิ

สตางค์หนึ่งนี่จะเป็นภัยต่อชาติไทยของเรา หัวชาติไทยทั้งชาตินับแต่หัวหลวง ตาบัวลงไปจะขาดสะบั้นลงไป ถ้าทองคำนี้ได้ขาดไปหนึ่งสตางค์ ไม่ครบจำนวน ๔ พัน กิโลวางั้นเลย เพราะฉะนั้นจะขาดไปไม่ได้ เราเห็นทองคำขาดไปหนึ่งสตางค์นี้กับเห็น คอคน อันไหนมีน้ำหนักมากกว่ากัน เทียบเข้าซิ ทองคำนี้เพราะความอ่อนแอของเรา ขาดเพียงสตางค์หนึ่งเท่านั้น ความอ่อนแอนี้ทำพิษให้ชาติไทยของเราขนาดไหน ถึงคน ทั้งชาติตลอดถึงหัวหน้าผู้นำก็คอขาดไปตาม ๆ กัน

นี่โทษแห่งความอ่อนแอ โทษแห่งความไม่เอาไหน เพียงทองคำสตางค์หนึ่งก็ไม่เอาไหน ถึงขนาดสละคอตัวเองไปได้ไม่เสียตายมีอย่างเหอ พิจารณาซิพี่น้องชาวไทย เรา ต้องพิชิตขาดสะบั้นไปเลยซิ ยิ่งเข้าใจจุดนี้ว่าสตางค์หนึ่งนี่ละตัวสำคัญให้วางั้น เข้าใจ โหมพี่น้องทั้งหลาย สตางค์นี้ละที่ตัวสำคัญมาก มันจะตัดคอชาติไทยของเรา หัวหน้า มันก็ไม่ได้ถอยละ คอหลวงตาบัวนี่ขาดไปเลย นี่เห็นไหมภัยของมัน เพียงขาดสตางค์ หนึ่งเท่านั้นทองคำ ไม่ครบจำนวน ๔ พัน ต้องขยับเข้าไป

ใครจะไปเห็นทองคำ ๑ บาทมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้นกว่าคอคนทั้งชาติวะ เมื่อเป็นอย่าง นั้นแล้วมันก็ผิงละชี ขาดสะบั้นไปเลย เอา เอามา ๑๐ บาทก็เอามาเถอะนำ ดีไม่ดี ๑๐ ตันก็มา เมืองไทยของเราจะฟาดมันขาดหมดเลยทองคำวางั้น ขาดขึ้นคลังหลวงเข้าใจ โหม ไม่ได้ขาดลงทะเลนะ ขาดขึ้นคลังหลวง คอเราตั้งได้เลยสง่างามทั่วประเทศ ตลอด ถึงเมืองนอกตั้ง ความแน่นอนมั่นคงเราสมชื่อสมนาม ทองคำก็ได้ตามความมุ่งหมาย และชาติไทยของเราแน่นอนมั่นคง ชื่อเสียงของชาติไทยเราเด่นออกขนาดไหน

เราทำทุกอย่างเพื่อ ๆ รอบไว้หมดนะ เราไม่ได้มาพูดเฉย ๆ ทำเพื่อพี่น้องชาวไทย เพราะฉะนั้นถึงคราวเด็ดจึงเด็ด ไม่เด็ดไม่ได้เด็ดด้วยเหตุด้วยผลด้วยอรรถด้วยธรรม เอ้า เด็ดไปเถอะว่างั้นเลย ไม่มีอะไรเสียหาย เด็ดเท่าไรยิ่งดียิ่งเลิศเพราะเด็ดด้วยธรรม ถ้าเด็ดด้วยกิเลสขาดสะบั้นไปเลยนะ เด็ดเท่าไรก็ไม่ดี ฟังแต่ว่ากิเลสไม่เคยทำความดีงามให้แก่ผู้ใด มันกัดมัน..โอ้ย อะไรพูดไม่ถูกนะ มันชิมมันซาบมันกัดมันกินมันแทะอยู่ในนั้นละ เราไม่รู้ แต่ธรรมเห็นหมดจะว่าไง

ผู้มันเปิดนี่นะ โห กิเลสตัวนี้แม้เพียงเม็ดหินเม็ดทรายก็แสดงพิษขนาดนั้น แสดงพิษขึ้นมาจากเม็ดหินเม็ดทรายของกิเลสนั้นแหละ ถ้ายิ่งมากกว่านั้นมันจะแสดงมากขนาดไหน ๆ พระพุทธเจ้าจึงทรงดำหนิ ทุกพระองค์ไม่เคยมีพระพุทธเจ้าพระองค์ใดทรงชมเชยกิเลส และฆ่ากิเลสตายขาดสะบั้นลงไปด้วยกันทุกพระองค์ จึงประกาศพระองค์เป็นศาสดาเอกของโลกขึ้นมา กิเลสจึงเป็นตัวเลวร้ายที่สุด มันอยู่คนละฝั่ง กิเลสฝั่งหนึ่ง ฝั่งนี้ฝั่งทำลาย ธรรมเป็นฝั่งต้านทานและฝั่งบำรุงส่งเสริม กิเลสเป็นฝั่งที่คอยกัดคอยแทะคอยทำลาย คอยสังหาร เป็นชั้น ๆ ลงไปเหมือนกัน

ทั้งสองอย่างนี้เราอย่าเข้าใจว่ามีมาเร็ว ๆ นะ คือมีมาก็กัปกี่กัลป์ เป็นมาอย่างนี้ เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นหลักธรรมชาติ เช่นเดียวกับกิเลสเป็นหลักธรรมชาติอันหนึ่งของฝ่ายวิภูจักร พระพุทธเจ้าเป็นฝ่ายวิภูจักร จึงต้องมีมาต้านทานกันตลอด หลักความจริงเป็นอย่างนี้ ใครจะลบล้างยังงไรไม่ได้เลย ด้วยเหตุนี้เราถึงกล้าพูดได้เลยว่า เพียงนับจำนวนพระพุทธเจ้าตั้งแต่วันเราเกิดมาจนกระทั่งถึงวันเราตาย หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า ไปได้จำนวนเท่าไร ยังไม่ครบพระพุทธเจ้า เราตายไปเสียก่อน

เพราะเหตุไร พระพุทธเจ้ามากกว่ามาก เพราะเหตุใดอีกล่ะ เพราะโลกอันนี้มีมาก็กัปกี่กัลป์ คือนับกับนับกัลป์ไม่ได้ เงื่อนต้นเงื่อนปลายของกัปกัลป์นี้ก็มี ไม่มีใครนับได้ ถึงจะมีก็เรานับไม่ได้ พระพุทธเจ้าก็อุบัติมาเรื่อย ๆ ถึงจะซ้ำก็ตาม เช่น วันหนึ่ง เป็นหนึ่ง วันสองเป็นสอง ๓๐ วันก็นับเป็นจำนวน ๓๐ แล้ว นี่พระพุทธเจ้าถึงจะตรัสรู้มาซ้ำก็นับมาตลอดอย่างนี้ แล้วนับมาก็กัปกี่กัลป์จะไม่มากได้อย่างไร

ฟาดจนจิตสว่างจำเป็นธรรมชาติด้วยกันแล้ว กระทบถึงกันหมด ไม่ต้องไปพูดถึงว่าขอบอยู่ที่ไหนมหาสมุทรทะเลหลวง พอมองเห็นเท่านั้นใครก็ทราบแล้ว โห นี่มหาสมุทร น้ำมหาสมุทรเป็นอย่างนี้ มันยังมีขอบมีฝั่งอยู่นะมหาสมุทร มหาสมมุติหมานิยมไม่มีฝั่ง พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาที่เป็นธรรมชาตินี้ก็ไม่มีขอบมีเขต ครอบพวกนี้อีกนั้นฟังซิ แล้วเราจะไปนับได้ยังไงว่ามีกี่องค์ ๆ

อย่างที่ท่านแสดงไว้ใน สมุทฺตฺตฺต อฏฺฐวิสสฺสจ ทฺวาทสสฺสจ สหสฺสสเก นั้นท่านพูดไว้พอประมาณ ก็จอมปราชญ์หรือนักปราชญ์รุ่น ๆ ต่อมาที่ท่านแสดง ไหว้พระพุทธเจ้า

ตั้งแต่ ๑๘ พระองค์ขึ้นไปถึงที่ร้อยพระองค์ แล้วก็หนึ่งล้าน ล้านขึ้นไป ท่านกล่าวไว้พอประมาณ มิหนำซ้ำยังไปเห็นผู้ที่ไปจัดพิมพ์ออกมาเป็นเล่ม เรายังไม่ลืมนะ ปีกหัวใจเราตลอด ถึงขั้น สมบูรณ์ นวัตกรรม อัจฉริยะที่ชาติร้อยอยู่หนึ่งองค์ จะครบจำนวน...เราลืมนะ แผลก็แปลได้ อ่านมาก็อ่านได้ บาสก็จำได้ แต่จำว่ามันชาติร้อยของที่เท่าไร ของล้านหรืออะไรไม่ได้ แล้วเขาก็เขียนฟุตบอลโน้ตจากอันนั้นมาลงไว้ข้างล่าง เขาบอกว่าเหลือเชื่อ โอ๊ย ตาบอดมันมาอวดทำไม มันขึ้นทันทีเลยนะ

เพียง ๒,๐๐๐ องค์เท่านั้นเขาก็เหลือเชื่อแล้ว ฟังซิ เพราะฉะนั้นคนคนนี้จึงว่ามันมีพุทธโธสักองค์เดียวหรือเปล่าก็ไม่รู้ในหัวใจของมัน มันจึงไม่กล้าเชื่อ มันกลืนไม่ลงว่า พระพุทธเจ้ามีถึงสองพันสามพันมีได้ยังไงว่าอย่างนั้น ก็จะมีได้ยังไง ก็เราตั้งแต่พุทธโธคำเดียวเท่านั้นยังไม่เห็นมีได้ นี่หมายถึงว่า แล้วมันจะมีได้ยังไงในพุทธโธตั้งล้าน ๆ ได้ยังไง หัวใจดวงนี้นะ ถ้าหัวใจดวงเป็นธรรมแล้วมีเท่าไรรับหมด

เช่น อย่างเรามองไปในน้ำมหาสมุทรปีนี้ โอ้ นี่มันน้ำมหาสมุทร น้ำมากน้อยขนาดไหนใครจะไปนับน้ำได้ไหม นั่นซิฟังซิเท่านั้น เทียบกับธรรมชาติที่มีประจำโลกมานาน นี่เป็นธรรมคัมภีร์ เป็นธรรมพื้นฐาน เป็นธรรมชาติ ให้ท่านทั้งหลายฟัง มันจำอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้ อัจฉริยะใหม่ผู้นำพี่น้องทั้งหลาย ฟังซิ เกิดมาแต่โคตรพ่อโคตรแม่ หลวงตาบ่าวไม่เคยมี เราก็ดูมาแล้วไม่รู้กี่ครั้งก็หน พุดแบบสด ๆ ร้อน ๆ พุดด้วยความแม่นยำเสียด้วยนะ

เหมือนเราไปมองดูน้ำมหาสมุทร พอมองลงไปนี่มองไม่เห็นฝั่งเลย ทั้ง ๆ ที่มันมีฝั่งอยู่เราก็มองไม่เห็น มากไหม อันนี้ธรรมชาติของพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้มาสักเท่าไร ๆ มานั้นจนกระทั่งถึงปานนี้เป็นธรรมชาติครอบ ยังมากยิ่งขึ้นกว่าน้ำมหาสมุทรทะเลหลวงอีกนะ มหาสมมุติมหานิยม อันนั้นมหาวิมุติมหานิพพาน ธรรมชาติครอบอีก

ท่านจึงว่าโลกุตรธรรม แปลว่า ธรรมเหนือโลก โลกวัฏจักรนี้เอง ไม่ได้อยู่ใต้โลกนะเหนือ มากกว่าทุกอย่าง เลิศเลอกว่าทุกอย่าง ๆ สั่งสอนสัตว์ทั้งหลายเรื่อยมาก็เพราะธรรมเหล่านี้ที่ออก ออกมา ผู้ได้บรรลุธรรมก็เอาอันนี้ออกมา ดึงออกมาสอนโลกไปเรื่อย ๆ อันนี้เป็นพื้นฐานดั้งเดิม เป็นอยู่อย่างนั้น ธรรมมีอยู่อย่างนั้นตลอดอนันตกาลมาเลย

โห อยากให้รู้ให้เห็น เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าถึงอ่อนพระทัยละซี เราพูดจริง ๆ ตั้งแต่เราตัวเท่าหนูมันก็เป็น เป็นในหัวใจ เป็นขั้นในขณะนั้นเลยนะ ไม่ใช่เป็นมาจากที่ไหน ไปศึกษาเล่าเรียนหรือได้คาดคะเนไว้ ไม่ได้คาด...ความรู้ความเห็นของเรา มีแต่จะบิกบีนให้หลุดให้พ้น แต่เรื่องอันนี้เด่นมาก เรื่องความบิกบีนให้หลุดให้พ้น เรียกว่า เข้มทิตนี้มุ้งมันเลยเถียว ไม่มีอ่อน อันนี้เราได้ชมอยู่ ตอนเรียนหนังสืออยู่ก็มีความเชื่อ

ความเลื่อมใสในมรรคผลนิพพาน แต่ยังมีอะไรคอยกั๊กคอยแทรกคอยแซงคอยกินอยู่ เอ้ มรรคผลนิพพานจะมีหรือไม่มีน้ำ ทั้ง ๆ ที่เราอยากได้มรรคผลนิพพาน จะมีหรือไม่มีน้ำ เรียบหนังสืออยู่ที่สนใจปฏิบัติอยู่แล้วอย่างนั้น ตามนิสัย มันหากเป็นของมันเอง

ตั้งแต่วันก้าวเข้าไปบวชพลิกใหม่หมด ความรู้สึกอะไร ๆ นี้ เฉพาะอย่างยิ่งที่โยมแม่ที่มานั่งใกล้ ๆ ว่าแม่จะบอกหนา นี่โธ ถึงใจจริง ๆ นะ แม่จะบอกนะ ไม่ได้ว่าสอนนะ มานั่งบั้งบั้งนี้เราเตรียมจะออกไปวัดแล้ว เตรียมแล้ว อยู่ ๆ แม่ก็เดินเข้ามาบั้งบั้งใกล้ ๆ นี้ นี่แม่จะบอกหนา แม่ขอพูดว่าอย่างอื่นอย่างใดที่เป็นมานั้น แม่หาที่ต้องติไม่ได้แล้ว ไม่ว่าจะหน้าที่การงานความประพฤติกุศลทุกอย่าง แม่ไว้วางใจได้ทุกอย่างไม่ตรงนี่ซิ ยกขึ้นแล้วจะทุ้มลง แต่สำคัญที่การนอนนะลูก การนอนนี่เหมือนตายเลย ที่แม่เป็นห่วงมากที่สุดคือการนอนเหมือนตาย ก็ยกพี่ชายขึ้นมา เราไม่ลืม มันสด ๆ ร้อน ๆ นี้ นะ

พี่ชายเขาบอกแม่ว่า วันพรุ่งนี้เช้าให้ปลุกแต่เช้าด้วยนะแม่ คือเขาจะไปธุระแต่เช้า ถ้าเขายังไม่ตื่นก็ให้แม่ไปปลุกเขา เขาจะไป ที่นี้บางทีไม่ได้ปลุก เขาไปก่อนแล้ว พอถึงเวลาเขาไปแล้ว ตื่นแล้วไปแล้ว ใ้ลูกคนนี่ไม่เคยมีเลย ว่าอย่างนี้นะ พอว่าแม่ปลุกหน้อยนะตอนเช้า วันพรุ่งนี้จะไปตั้งแต่เช้า แล้วตายเลย ไม่เคยได้ลุกโดยลำพังตัวเอง นี่ที่แม่เป็นห่วงมาก ที่นี้เวลาไปบวชแล้ว จะไปหลับครอก ๆ อยู่ในวัด พระท่านออกบิณฑบาตบ้านไหนเมืองใดจนกลับมาแล้ว ไปปลุกท่านบวมาฉันจังหัน ยังนอนหลับครอก ๆ อู๊ย อย่าให้แม่ได้ยึนนะลูก ว่าอย่างนี้นะ นี่ที่แม่เป็นห่วงมากที่สุด มีอันนี้นะลูก ย้าลงไปทีเดียวนะ อย่างอื่นแม่ไม่ได้วิตกวิจารณ์

ทางนี้ก็ฟัง โห มันเอาจริงนะ ไม่ตอบแม่สักคำ ฟัง คือแม่ไม่รู้ความในใจของเรา คือความในใจของเราว่า ทอดธุระ เข้าใจไหม ถึงเวลาแม่ก็มาปลุกเอง ล้มแล้วปล่อยเลย พอถึงเวลาแม่ก็มาสะกิดนิ้วเท้าเท่านั้น ลูกพับไปเลย ไม่ต้องว่าปลุกอย่างนั้นอย่างนี้ สะกิดบั้งปลุกพับเลย ที่นี้ความตายใจของเราคือว่า ถึงเวลาแม่ก็มาปลุกเอง ที่นี้ก็ปล่อยเลยทุกครั้ง เพราะฉะนั้นจึงไม่มีคำว่าลูก แม่จึงบอกไม่เคยมีนะลูกนะ แม่ต้องปลุกทุกครั้ง นี่ที่แม่วิตกวิจารณ์มาก

พอออกจากบ้านไปแล้ว ทำความเข้าใจ ทำจริง ๆ นะ เอาหนาที่นี้ แม่ไม่ได้ตามปลุกนะ เราต้องเป็นตัวของเราทุกอย่างตั้งแต่บัดนี้ต่อไป ออกมาจากบ้านแล้วทางบ้านจะไม่มาเกี่ยวข้องกับเรา เป็นเรื่องของเราแล้วที่นี้ เราต้องเป็นตัวของเรา ที่นี้การนอนก็เด่นเหมือนกันนะ เต้นทางตื่น เอ้า จะเอาเวลาไหน พับ ๆ ได้เลยไม่มีเคลือบคลาด เห็นไหมความตั้งใจ จริงจัง นี่ละความจริงจังได้สัดได้ส่วนทุกอย่างไม่มีที่ต้องติ นอนก็ชั่วโง่ บางทีตีสี่ล้มนอน ดูหนังสือชิว ดูหนังสือแล้วก็ภาวนา พอถึงเวลานอนตีสี่ สว่างจะตื่นให้

ไปทันทำวัตรเช้าแต่เช้า ไม่เคยพลาดนะ นั่นเห็นไหม การนอนตั้งใจเอาไว้ กะถึงระยะ นั้นจะลุก พอถึงนั้นติดผิง ๆ

เพราะการนอนของเราไม่เคยลุกขึ้นธรรมดา ตั้งแต่วันเข้านาคมา เพราะเปลี่ยนหมดแล้ว บอกว่าต้องเป็นตัวของตัวเอง ถึงเวลาลุกนี้ผิงเลยทันที เหมือนแม่เนื้อตีน นายพรานนะ ติดผิงเลย ถ้าหมู่เพื่อนนอนอยู่ด้วยนี้หมู่เพื่อนอาจจะตื่นนอนก็ได้ เพราะ ขณะที่เราลุก ลุกด้วยความตื่นเต็นเป็นประจำ จนเป็นนิสัยเลย ไม่ต้องตั้งใจมั่นเป็นของ มันเอง เมื่อเป็นนิสัยแล้วผิงทันที ๆ เลย ไม่เคยพลาด

ความมุ่งมั่นมรรคผลนิพพานมันมีมาตั้งแต่โน้น แต่ไม่ได้มุ่งมั่นอะไรมากนัก หากมีอยากไป ที่แรกบวชมาก็อยากไปสวรรค์ ต่อมาอยากสูงขึ้นไป แต่พออ่านหนังสือ เข้าอยากไปนิพพาน พออยากไปนิพพานที่นี้ความอยากก็มีมาก ความคิดก็มีมาก ความสงสัยมันก็แทรกเข้าไป ๆ เอ้อ มรรคผลนิพพานจะมีหรือไม่น้ำสัสมัยปัจจุบันนี้ ต่อจาก นั้นแล้วก็ความหาครูบาอาจารย์ องค์กรไหนใครก็ตาม ถ้ามาชี้บอกมรรคผลนิพพานอย่าง ประจักษ์ใจหายสงสัย ว่ามรรคผลนิพพานมีอยู่ เราจะมอบกายถวายตัวต่อผู้นั้นและครูบาอาจารย์องค์นั้น แล้วจะเอาตายเข้าว่าเลย

ชื่อเสียงโด่งดังมาเท่าไรพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี่นะ เข้ามาถึงท่าน โหย ท่านเอาเรตารจับไว้เลยนะ ร้อยทั้งร้อยไม่ผิดพลาดเลย เข้ามาก็จีเลย เหอ ท่านมาหาอะไร ขึ้นเลยนะนั่นนะฟังซิ ท่านมาหามรรคผลนิพพานหรือ ดินฟ้าอากาศไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ต้นไม้ภูเขาไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กิเลส ไล่ไปหมดเลย แดนโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรเป็นกิเลส ไม่มีอะไรเป็นมรรคผลนิพพาน ที่เป็นกิเลสที่เป็นมรรคผลนิพพาน เป็นอยู่ที่ใจ ทั้งมรรคผลนิพพานอยู่ที่ใจ ธรรมอยู่ที่ใจ กิเลสอยู่ที่ใจ ให้ชำระล้างเข้าตรงนี้ ท่านไม่ต้องถามหามรรคผลนิพพาน เวลานี้กิเลสปิดบังมรรคผลนิพพานไว้ไม่ให้เห็น ปิดอยู่ที่ใจนั่นแล

เทศน์นี้ย้าลง ๆ ทางนี้มันฟังเอาอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย โหย โลงไปหมดเลย เอาละ นั่นเห็นไหมพ้อออกมาแล้ว ที่นี้เป็นที่แน่ใจแล้วว่ามรรคผลนิพพานมีหรือไม่มี นั้นหายสงสัยแล้ว ทั้ง ๆ ที่มีกิเลสอยู่ก็ไม่ได้สงสัยแล้วมรรคผลนิพพาน เอานะ ที่นี้เราจะจริงไหม ต้องจริง นู่นนะฟังซิมันตอบรับกัน ของเล่นเมื่อไร ตอบภายในใจเป็นอุทานขึ้นมาเลย ต้องจริง ไม่จริงตายเท่านั้น อย่าให้อยู่หนักโลกต่อไปเลย

ตั้งแต่วันนั้นมาจึงได้ขึ้นพัดกับกิเลส เป็นกิริยาอันใหม่หมด เปลี่ยนไปหมดเลย ทุกอย่าง เป็นตัวของตัวทั้งนั้น ๆ เลยการปฏิบัติตัว นี้เรื่องมรรคผลนิพพาน เราก็มไม่เคยคาดเคยคิดวามรรคผลนิพพานจะเป็นยังไง ทั้ง ๆ ที่เราก็มุ่งต่อมรรคผลนิพพาน

นิพพานเห็นจะเป็นอย่างนี้ ๆ แล้วก็คาดไปตามประสาของคนนั้นแหละ แต่ยังไงความ
มุ้งต่อมรรคผลนิพพานเชื่อแน่แล้วว่ามันมุ้งตลอด

นี่ก็ปฏิบัติไป ๆ อันที่ทราบว่ากิเลสอยู่ที่ใจ ธรรมะอยู่ที่ใจก็ค่อยกระจ่างขึ้นมาละซิ
ปฏิบัติเข้าไป ๆ จิตใจก็ค่อยเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ เปลี่ยนแปลงจากความมืดตื้อ หรือ
ความที่วุ่นวายวุ่นวายนั้นแหละ น้ำตาว่ามืดตื้อที่สุด สู้มันไม่ได้ ถึงภูถึงมิง นี่แหละ
ภาษาธรรมท่านทั้งหลายฟังเอา เราพูดนี้เราพูดแบบโลก ๆ นี่เราไม่ได้เต็มเม็ดเต็ม
หน่วยที่จะพูดนะ เพราะธรรมเต็มหัวใจอยู่นี้ เราเอาโลกมาเหยียบธรรมนี้มันไม่ยอม
เหยียบ คือไม่ยอมจะพูดแบบโลก ๆ ที่เขาพูดกันไพเราะเพราะพริ้งนี่มันवलอ่อนหวาน
แล้วเอาไฟเผาทั้งโลกดินแดนนี้ นี่ภาษาของกิเลสคือไฟเผาโลก

หลอกโลกไปตลอดเวลานะ มีแต่ความมันมवलอ่อนหวาน โอ๊ย ไพเราะเพราะ
พริ้ง เห็นกันประจบประแจงเลียแข้งเลียขา เลียไปทุกอย่างแหละ เลียกันก็อาจได้เรื่อง
ของกิเลสมันหลอกคนนะ คือตายใจถึงขนาดเลียกันกันได้นั้นละ เพราะเชื่อกิเลส กิเลส
พาเป็นไป นี่ละกิจของกิเลสที่มันใช้กับโลกอยู่เวลานี้ ทำให้โลกร้อนร้อนวุ่นวายอยู่
ตลอดเวลา นี่คือภาษาของกิเลส พวกมันทราบเสียถ้ายังไม่ทราบ เราเปิดหูกเรามา เรา
ฟังไม่ได้นะภาษาเหล่านี้

แต่เราก็ค่อยหย่อนยานลงมา เพราะโลกเขามีสมมุติจะทำยังไง ก็เมื่อเป็นยังงั้น
แล้ว ก็ต้องแบ่งสัดแบ่งส่วนให้กันบ้าง แยกให้เขาบ้างแยกให้เราบ้าง บางทีมันโมโหก็ตี
เอาเสียทีหนึ่งเข้าใจไหม มันโมโห ความจริงมีอยู่ไม่ให้ออกไปไม่ได้ใจ ก็เห็นอยู่นี่นะ แล้วจะ
เอากิเลสสกปรกมาปิดบังไม่ให้ความจริงออกนี้มีอย่างเธอ บางทีมันก็ตีเอาเสียบ้างซิ
เข้าใจหรือเปล่าละ เช่นยกตัวอย่างอย่างที่เคยพูดนี่ละ นี่ละภาษาธรรมออกรับภาษา
กิเลส ไม่ต้องไปคิดไปคาดมาจากไหน มันออกกันเองรับกันเองอย่างนี้แหละ แล้วอยู่ ๆ
ฟังให้ดีทุกคนนะ เราเคยพูดมา นี่มันสด ๆ ร้อน ๆ อย่างนี้แหละนะ เรื่องของกิเลสมัน
เป็นอย่างนี้จะว่ายังไง

แล้วอยู่ ๆ คนมาก ๆ นะเต็มศาลาคนไปงาน บ้านแพงเรานี้จะเป็นที่ไหน เป็น
บ้านแพง (อ.บ้านแพง จ.นครพนม) เราไปงานกฐินบ้านแพง แล้วทำไมมันไม่อายคน
คนคนนี้นะ นั่นซีที่มันรับกันตรงนั้นเข้าใจไหม มันไม่เห็นอาย คนเต็มศาลาทั้งนอก
ศาลาเต็มไปหมด อยู่ ๆ ก็มีผ้าแล้วไม่มีลูก อยากได้ลูก มาขอลูกกับเรา มีผ้ามานาน
แล้วก็ไม่มีลูก อยากได้ลูกสักคน ทางนี้ก็ตอบกันทันที โอ๊ย ถ้าอยากได้ลูกต้องไปหาผ้า
มาอีกสัก ๑๐ คน หาผ้ามาแต่ละคนไปดูเสียก่อนว่า คนนี้มันมีกี่ควย แล้วเลือกดูควย
มันว่าควยไหนมันจะมีลูกได้ ให้เอาคนนั้นนะมาเป็นผ้า เห็นไหมมันออกเข้าใจไหม ก็

มันหยาบมาอย่างนั้น ทางนี้ไม่หนักรับกันไม่ได้เข้าใจไหม เปรี้ยกลงไปตรงนั้นเลย คนหัวเราะเสียงลั่นไปหมดเลย นี่ละภาษาธรรมเข้าใจหรือ

ก็มันคันพินี่นะ มาถามนี่ กิเลสมันแบบหน้าด้านเข้ามา ธรรมก็ต้องมีธรรมหน้าด้านสำหรับกิเลสนะ ไม่ใช่หน้าด้านของธรรม เป็นธรรมหน้าด้านสำหรับกิเลส ก็พาดลงก็ไปหาผิวมาสัก ๑๐ ผิวซิ หาผิวคนนี่มาต้องเปิดดูควยมันเสียก่อน ควยนี้จะมีลูกไหม ใอันี่มันมีก็ควย เอาอีกหลายควยนะ มันควรจะมีลูกได้ไหม ชัดทางนี้ โอ้ย (หัวเราะ) คนแตกก๊าก ผู้หญิงคนนั้นมันแผ่นไปไหน หรือไม่แผ่น มันยังหน้าด้านรอเราอยู่ก็ไม่รู้ระยะเวลาไปเดี๋ยวมันจะถามอีก นี่ยังไม่มีลูกนะ ก็จะเอาอีก นี่ลูกยังไม่มี มันจะขึ้นอีกนะ ปืบที่นี้เอาหลงทิศไปเลย

อย่าเข้าใจว่าธรรมจะจนตรอกนะ พอแพล็บมา พับเลย ๆ ถ้าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟังทั้งหลายให้เป็นคติ ถ้าไม่เป็นคติตั้งก็ไม่ออกนะ การพูดนี้ไม่ได้พูดเพื่อความเสียหาย พูดเพื่อเป็นคติทั้งนั้น ไม่ว่าหนักว่าเบาเพื่อเป็นคติทั้งนั้น ธรรมไม่มีความเสียหายแก่ผู้ใด ฟัน้องทั้งหลายทราบเอาไว้นะ ภาษาธรรมต้องตรงไปตรงมา ไม่งั้นฆ่ากิเลสไม่ได้ กิเลสมันชอกแซกชิกแซกหลบนั้นหลิกนี้้อยู้นั้น อย่างที่เห็นอยู่ทุกวันนี้ โอ้ยดูซิ

เราดูโลกเวลานี้ เอาธรรมจับให้มันเห็นชัด ๆ โลกนี้เหมือนว่าเป็นเทวบุตรเทวดาไปหมดนั่นแหละ นับแต่ที่อยู่ทีกินที่หลับที่นอนที่อยู่ทีอาศัย เครื่องใช้ไม้สอย ไปมารถไม่รู้ก็คัน ถนนหนทางราบเรียบทุกสิ่งทุกอย่าง ดิกรามบ้านช่องก็ห้องก็หับแล้วยังไม่พอ ๆ ประดับตกแต่งกันเรื่อย ๆ นี่โลกก็ตื่นเป็นบ้าไปด้วยกัน เมื่อเห็นเขาเป็นอย่างนั้นแล้วเราก็อยากได้อากเป็นอยากมีอย่างเขาบ้าง ก็ต่างคนต่างตื่น ความตื่นความตื่นนั้นเป็นทุกซัขนาดไหนมันดูไหม นั่นละธรรมจับเข้าไปเลย นี่ตัวสาเหตุที่จะให้มันตื่นมันตื่นความทุกซัก็เกิดขึ้น ๆ

ตื่นเท่าไรความทุกซัก็เกิด ๆ ทุกผู้ทุกคนตื่นตื่นไปตามโลกตามสงสารเต็มไปหมด มีแต่พวกตื่นพวกตื่น เอาความสุขมาจากไหน มันมีแต่กองทุกข์เต็มบ้านเต็มเมืองเต็มโลกเต็มสงสาร บ้านไหนเจริญ ที่ไหนเจริญคือพินคือไฟเต็มหัวใจของโลก ด้วยความตื่นความตื่นทั้งนั้น เอาความสุขมาจากไหน ธรรมจับปั๊บ ธรรมได้ความสุขมาแล้ว ธรรมทรงความสุขไว้แล้ว สนุกดูถ้าว่าจะสนุกดูเรื่องโลกเรื่องสงสาร แต่ท่านไม่ใช่บ้านะ นักปราชญ์ท่าน ผู้มีอรรถมีธรรมท่านไม่พูด ถึงกาลเวลาที่ควรจะพูดหนักเบามากน้อยแล้วก็พูดไปอย่างนั้น ท่านไม่มีความหิวโหยอยากพูด การดูถูกเหยียดหยามนี้ท่านไม่มีในหัวใจ ท่านจะพูดด้วยความเมตตาสงสาร พูดตามหลักความเป็นจริงเท่านั้น

อันนี้เป็นยังไงโลกเรา ยังพากันตื่นบ้ากันอยู่หรือ ไม่มองเห็นธรรมบ้างหรือ มองหาธรรมบ้างซิ พุทโธ ธัมโม สังโฆ เข้าในจิต ให้จิตอยู่กับพุทโธ ธัมโม สังโฆ ชั่ว

ระยะเวลาเท่านั้น จิตจะค่อยสงบเข้ามา ๆ ยิ่งมีความรักใคร่ใฝ่ธรรมเข้าไปมากเท่าไร จิตกับธรรมค่อยสนิทกันเข้า จิตนี้ก็จะได้มีอาหารอันโอชะรส คือธรรมเข้าหล่อเลี้ยงจิตใจ จิตจะปราศจากหรือเบาบางในเรื่องความวุ่นวายทั้งหลาย ที่ติดที่ติดเต็มโลกเต็มสังสารนั้นเข้ามาสู่ความสงบ แล้วตั้งตัวได้ที่จิต จิตมีธรรมจิตตั้งตัวได้ จิตมีธรรมจิตมีที่หลบที่ซ่อนที่ผ่อนคลายตัวเองได้

ถ้าไม่มีธรรมแล้ว ใครจะมีอะไรขนาดไหนก็ตามเถอะ ตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่มีใครจะที่ได้เป็นสาระของตน เศรษฐีก็ตายอยู่ในกองสมบัตินั้นแหละเวลาตาย แล้วกระดูกก็ไม่ได้เอาไปนะ ก็ทิ้งไปเหมือนกระดูกของสัตว์ของคนทั่ว ๆ ไปนั่นแหละ ตัวมันเองไม่มีสารประโยชน์อะไร เพราะดินตั้งแต่ภายนอกวัตถุต่างๆ แล้วมันก็ไปจมของมัน ๆ ตัวที่มันไปจมไม่มีใครรู้ พระพุทธเจ้า ธรรมทั้งหลายเห็นหมด เข้าใจไหม พวกเรานี้พวกจมนะ

อย่าพากันติดกันดินเป็นบ้ากันกินไปนะ เวลานี้โลกเมืองไทยเรานั้นเป็นบ้าอยู่เวลานี้ กำลังเอาไฟเผาไฟเผาทั้งประเทศนี้ ก็เพราะความโลภในด้านวัตถุ ความโลภตื่นลากตื่นยศนั้นเอง ตื่นความโลภความโลเล ตื่นอำนาจของตัวเอง ลืมอำนาจของตัวเอง จนเหมือนว่าเรานี้ใหญ่คับฟ้า โลกสงสารเฉพะอย่างยิ่งเมืองไทยเราเหมือนมีแต่หนูเท่านั้น นี่เป็นเจ้ามหาอำนาจบาตรหลวง ด้วยความหลงเพลินตัวของมันเป็นบ้า มันกำลังเอาไฟเผาหัวของมัน แล้วมันก็จะเผาหัวของคนทั้งชาติเข้าไปอีก นี่คือเรื่องกิเลสเผาโลกฟิงซี

ธรรมท่านไม่เผา ท่านรู้เนื้อรู้ตัว ยศเขาตั้งให้เฉย ๆ ประสาลมปาก มันยากอะไร ตั้งพาดขึ้นพากจรวดดาวเทียมก็ตั้งได้นะ เขาตั้งให้เป็นอย่างนี้ สมมติว่าเอาให้เป็นนายก พาดเลยนายกขึ้นไปอีกนูนก็ได้ นี่นะ เขาตั้งเลยขึ้นไปอีกก็ได้ประสาลมปาก มันยากอะไร มันยากที่การปรับปรุงตัวเองให้เป็นคนดีขึ้นมา นั่นสิ มันยากตรงนี้ ปราชญ์ทั้งหลายมีพระพุทธเจ้า เป็นต้น จึงท้อพระทัย ท้อพระทัยในการที่จะตัดแปลงสัตว์โลกให้มีความสงบร่มเย็นด้วยศีลด้วยธรรม สัตว์โลกไม่ยอมรับนะ

เวลานี้พากันดินแต่เรื่องเหล่านี้แหละ โลกอันนี้มันจึงร้อนเป็นไฟเป็นไฟ มาจากประเทศไหนเมืองใดก็ตาม อย่าเอามาอวดกันว่างั้นเลย ธรรมครอบไว้หมดแล้ว ธรรมไม่ได้สงสัยอะไรเลย อย่ามาหลอกกัน มาจากเมืองนั้นเมืองนี้ เมืองนั้นเขาเจริญ ๆ เจริญขึ้นหมาอะไรเราอยากตอบว่าอย่างนั้น นี่ภาษาธรรมเข้าใจไหม ธรรมเห็นหมดแล้วจะมาหลอกยังงี้ คนตาบอดมาหลอกคนตาดีจะเชื่อกันได้ยังไง เข้าใจหรือ มีแต่คนตาบอดหูหนวกคับโลกคับสังสาร คนตาดีคือธรรม คือพระพุทธเจ้าและผู้ทรงธรรมท่านตาดี ท่านเห็นหมดท่านจะไปหลงอะไรกับสิ่งเหล่านี้

มีแต่พวกบ้าเรานี้ ครั้นมาเจอกันไม่ลืมตาดูหน้าเอาหัวชนกันเลย หัวชนกัน หือใครนี่นะ คนนั้นบอกว่าฉันชื่อนายบู คนนี้ชื่อนายบี มาจากไหน ๆ ตายังไม่เห็นกันนะ ถามข่าวถามครวกัน คือตามันบอดหัวใจมันบอด ไม่รู้จักบาปจักบุญ ไม่รู้จักคุณจักโทษ ไม่รู้จักสูงจักต่ำ มันดันเต้าพูดไปอย่างงั้นแหละ เรื่องของโลกเป็นอย่างงั้นนะ แต่ท่านผู้ดาดีท่านเห็น มองเห็นพับ โอ้ คนนี้ชื่อว่างั้น ๆ มาจากที่ไหนก็รู้กันทันที คนตาบอดเอาหัวชนกันมันก็ไม่รู้

นี่ก็เลสกับคนพีดกันก็เป็นอย่างงั้น กิเลสดีเอา ๆ หัวคะมา ๆ ว่าคืนนี้นอนหลับดีนะ พุทโธไม่มีติดตัวสักคำมันว่านอนหลับดีวันนั้น เข้าใจไหม ถ้ามีพุทโธวันนั้นมีอะไร กวนใจเข้าใจเหอ วันนี้อภาวนาไม่ดีเลย มันหาว่าไม่ว่าไม่ดีเพราะอะไร เพราะกิเลสเหยียบหัวมันไม่ได้ว่ะนะ ไปเข้าใจว่าพุทโธเหยียบหัวมัน สุดท้ายก็กลัวพุทโธละชิ ไม่อยากว่าพุทโธ พอว่าพุทโธแล้วเหมือนกับเสียร้ายตัวหนึ่ง แล้วอะไรดี หมอนดี จุดตะเกียงก็มึบ ๆ แม็บ ๆ ตื่นก็ค่อยไปเขี่ยตะเกียงเสียทีหนึ่ง หลับไปครอก ๆ ตื่นขึ้นมา โอ๊ย ตะเกียงดับไปเขี่ยตะเกียงเสียทีหนึ่ง หลับครอก ๆ แหม เมื่อคืนนี้นอนหลับดี แต่ตะเกียง กวนหน่อย ได้เขี่ยตะเกียง ฟังซิ พวกบ้าเป็นอย่างงั้นนะ โอ๊ย มันสลดสังเวช ดูมันดูจริง ๆ นะ

พูดจริง ๆ นะ พี่น้องทั้งหลายว่าเรามาพูดเล่นเหอ เกิดมาแต่โคตรพ่อโคตรแม่ หลวงตาบัวมันไม่ได้เห็นมันไม่รู้ มันจ้ำจี้ขึ้นมาอย่างนี้จะให้ว้ายังไง ใครในสามแดนโลกธาตุนี่จะมาให้เราหัวน ไม่มีว่างั้นเลย มีแต่สุนัขเท่านั้นละเข้าใจไหม คือมันปลงธรรมสังเวช ไม่มีที่ปลงแล้ว จะว่าอะไรมันก็จะเลยเถิดเลยเถิดแดน ก็เอาแต่เพียงแค่ว่า สุนัข แล้วพอต่อไปนี่พอสุนัขแล้วฟาดพร้อมนะ เดียวนี้มีแต่เพียงสุนัขเฉย ๆ ยังไม่ได้ฟาดพร้อมเอาละให้พร

ต่อไปนี่เขาจะตั้งศาลาใหญ่ขึ้นมาที่หน้ากำแพง เรานุญาตแล้ว ประจวบกันกับเราพิจารณาเรียบร้อยแล้ว เพราะเหตุการณ์มันประดังเข้ามาเรื่อย ๆ มีแต่ความลำบากลำบากของประชาชนที่มาในงานนี้ เวลาฟาลมฝนตกนี้หาที่พักที่อยู่ที่นั่งไม่ได้เลย เราก็คิดมาเรื่อย ๆ เพราะเรามาห้ามตลอด จะมาสร้างอะไรก็ตามในวัดนี้ เราห้ามมาตลอด ตัดขาดมาตลอด ไม่ให้ด้านวัตถุเข้ามายุ่งด้านศีลธรรม ครั้นอยู่ ๆ มันก็อย่างนี้ละ เกี่ยวข้องกับการช่วยชาติบ้านเมือง เมื่อเอื้อมมือไปแล้วคนนั้นมาเกาะคนนั้นมาเกาะ เรื่องมันก็ยุ่งมากขึ้น ตกลงก็เลยคิดถึงเรื่องศาลา

เขารออยู่แล้ว เขาซื้อไม้มาตั้ง ๒ ปีแล้วนะ ซื้อไม้จะมาสร้าง แต่เขาไม่กล้า มาที่ไรก็ถูกตีเอาหลงทิศไป มาคราวนี้ยกขบวนใหญ่มาเลย กระจิงแดงก็มาพร้อมครอบครัวหมด แล้วก็มกาย มีแต่พวกเศรษฐีทั้งนั้นมาขอ แล้วแสดงเหตุผลให้ทราบเรื่องราว เรา

ก็ตอบรับว่า เออ เราเข้าใจแล้วแหละ เราได้พิจารณาแล้ว คราวนี้เราเลยต้องอนุญาตให้เขาสร้างศาลา แต่สร้างนั้นเราให้เป็นศาลาโล่งไปหมดเลย ไม่ให้มีชั้นนั้นชั้นนี้มีห้องมีหับ จะเป็นการกีดการขวาง ไม่สะดวกแก่การนั่งการอยู่การหลับการนอน การทำหน้าที่การทำงานในวงงานคนมาก เราเลยจะทำอันนี้ให้โล่งไปหมดเลย ศาลาหลังนี้เรียกว่ามีพื้นอย่างนี้เลย(ลาดซีเมนต์แบบศาลาปัจจุบัน) ความสูงของมันอย่างมากก็เรียกว่าเทคอนกรีตอะไรเรียบร้อยให้อยู่ในระดับ ๕๐ เซนติเมตร คือถมดินขึ้นมาแล้วก็ปูพื้นด้วยคอนกรีต ให้ได้อย่างสูงสุดเพียงแค่ ๕๐ เซนติเมตรนี้ละ แล้วก็ปลูก

ศาลานี้โล่งไปหมดเลยไม่มีห้องมีหับ ไม่มีมีปูพื้นที่ไหนเลย ลาดซีเมนต์ไปเลย นี่เราสั่งไว้เรียบร้อยแล้ว ความกว้างความยาวเขาพูดผอน ๆ เอาไว้ พอรับแล้วเราก็เปิดขึ้นอีกเลย ความกว้าง ๑๕ เมตรความยาว ๕๕ เมตรเราบอกแคบไป นั่นเห็นไหม บทเวลาจะเอา เอา เรากะว่าพอดีเราคิดแล้วว่า เมรุอยู่ทางนี้ทางเข้าทางนี้ แล้วทางวนเวียนไปมาหาเมรุนี้ก็อยู่ที่นี้ อยู่ในช่วงว่างนี้เป็นศาลา กะว่าสะดวกทั้งสามสี่ด้าน เอาความยาว ๖๐ เมตร ความกว้าง ๓๐ เมตรเลย พอดีเราว่า เขาก็สาธุขึ้นทันที ก็ตกลงว่าจะเป็นความกว้าง ๓๐ ความยาว ๖๐ ไม่นานก็จะขึ้นแหละ

ส่วนไม่เขาบอกว่าจะทำยังไง ทำไงก็แล้วแต่เถอะ เวลาสั่งมาไม่เห็นมาถามเรานะเราก็อ้างขึ้น ไปงั้นนะ จะเอาทำอะไรก็แล้วแต่เถอะ เขาบอกว่าเขาจะเอามาทำเครื่องข้างบน อะไรก็แล้วแต่เถอะเราไม่ยุ่ง เรบอกแต่ที่จำเป็นเท่านั้น ให้ศาลาหลังนี้โล่งพอไม่มันจะเศษจะเหลือเท่าไรก็ค่อยพิจารณากันไปตามความจำเป็นของมันแหละ ว่าเท่านั้นพอแล้ว เพราะฉะนั้นต่อไปนี้ศาลานี้จะขึ้น พอเขาทำกันเสร็จเรียบร้อยแล้วก็จะเริ่มขึ้น ไม่นานละพวกเศรษฐีทำ พุบปั๊บ ๆ คงไม่นาน เครื่องไม้เครื่องมืออะไรเขาจะเตรียมจากนั้นเลย เขาจะตั้งโรงงานที่หนองคาย อะไร ๆ เขาจะจัดทำกันทางนั้นเสร็จแล้วยกส่วนที่สำเร็จ เช่น ต้นเสาเช่นอะไร เขายกมาลงเลย ๆ เขาไม่ต้องมาตั้งโรงงานที่นี้เขาบอกงั้น

วันนี้ได้ทองคำเท่าไรละ (วันนี้ได้ทองคำ ๖๓ สตางค์ครึ่งผม) โอ้ ๆ ๖๓ สต. ไม่ใช่เล่นนะวันนี้ฟ้าดเสีย ๖๓ สตางค์ ยิ่งดีกว่าเมื่อก่อนขึ้นนี้ขีดไปเลยนะ เอาพักเครื่องงั้นเถอะ ติดเครื่อง เร่งเครื่อง ได้ไปทุกวัน ๆ เงินสดเราอยู่ในธนาคารเวลานี้ เงินสดกฐินทองคำเพื่อชาติให้ต่ำกว่า ๖ ล้านไม่ต่ำ บัญชีทางนี้ก็ดูว่า ๓ ล้านกว่า ทางโน้น (กรุงเทพ) ก็ ๓ ล้านกว่า บัญชีธนาคารไทยพาณิชย์เดียวกัน บัญชีทั้งสองประเภทนี้เราจะเข้าทองคำทั้งหมดนะ ไม่ให้ไปไหนเลย เราเป็นคนสั่งเอง กับจำนวน ๘๐๐ ล้านจะเข้าทองคำทั้งหมดเลย ส่วนมันเศษมันเหลืออะไร ก็ค่อยว่ากันไปพิจารณากันไปอย่างนี้แหละ

ช่วยโลกเราก็จะออกแตกนะ ไม่ใช่เล่น โอ๊ย หมุนมาหาเราทุกด้านทุกทางนะ มีแต่คนจน ๆ ทั้งนั้นมาหาเรา เราเลยจะตาย เหมือนหนึ่งว่าเราเป็นเศรษฐีคนเดียว ทั้ง ๆ ที่เราก็เป็นคนจนเหมือนกัน จนไม่มีอะไรจะให้เขา เขาก็ยังมาขอเราอยู่ตลอด โห จึงได้เห็นความทุกข์ยากลำบากของประชาชน ไม่มีอะไรจะให้ ได้มา ๆ ได้มาเท่าไรฝั่งเดียวหมดเลย เวลาจ่ายเป็นแสน ๆ ล้าน ๆ นั้นซิ ได้มาพัน ๆ หมื่น ๆ ก็วันมันถึงจะได้แสน ก็วันมันถึงจะล้าน ฟาดทีเดียวเป็นแสน ๆ ล้าน ๆ หมดไปเลยเรียบวู้อ ๆ เพราะเราจ่ายตามอัตรา เช่น บิลมา ความจำเป็นมาเท่าไร ๆ จ่ายตามนั้น ๆ ของตกมามากน้อยมันก็ค่อยมาของมันเอง เวลาจ่ายเอาความจำเป็นเข้าว่าเลย การจ่ายมันมากจริง ๆ จนมองไม่ทัน

อะไรอีก โส้ ยุ่งตลอดนะ มาจากวัดไหน (ลูกศิษย์กราบเรียนว่าเป็นคนอินโดนีเซีย) เป็นคนไทยหรือเป็นคนอินโดนีเซีย

คนอินโดนีเซียครับ

พูดภาษาไทยได้ไหมล่ะ

ได้ครับ แต่ยังไม่คล่อง

เอาละดีกว่าผม ที่ไม่ได้อินโดนีเซียเลย มันดีกว่ากันตรงนี้ละ

บวชที่เมืองไทย วัดบวรฯ ครับ

บวชที่ไหนก็พระนั่นแหละ แทงกั้ว ๆ

เราจัดออกมาทุกมุม พุดยังงังจัดออกมา ถ้าว้าเจ๊กก็ซัดเจ๊กออกไปเลย ว่าญวนก็ฟาดญวนเลย พอพุดถึงเรื่องญวนนี้เรายังขบขันอยู่ไม่แล่นะ พวกญวน คือเวลาเราไปพักอยู่ทางริมแม่น้ำโขง ไปบิณฑบาตกับคนญวนเขา โห เวลาใส่บาตรไม่ใช่เล่นนะ โดดเข้าไปในสวนมันไปลากเอาผักกาดหรือผักอะไรใหญ่ ๆ มัดเอามาให้เรา เราก็ไม่รู้จะทำไง ให้คนเขามารับ จากนั้นก็จะเอาเงินมาใส่บาตร เราบอกคงเตือก ๆ เราว่างั้น เออ ๆ คงเตือก ๆ ประกาศกันลั่นหมด คงเตือกคือว่าไม่ได้ ได้เท่านั้นละภาษา เขาจะเอาเงินมาใส่บาตร คงเตือก ๆ เราว่าได้เท่านั้นแหละ ฮู้ย ญาคูท่านรู้ภาษาของเรา ท่านรู้ภาษาของเราได้ดีนะ

อยู่ห้วยทรายก็เหมือนกัน ฉันทังหันเสร็จแล้วเราก็ลุกออกไปกุฎิเรา เขาก็รับเศษอาหารของพระ พอเสร็จแล้วเขาก็ไปทางกุฎิเรา ไม่ใช่ทางจะไปคำชะอี เขาจะไปทางโน้น โดดเข้าไปหากุฎิเราในป่านุ่น พอมานี้ผ่านปั๊บ ๆ เข้าไปทางจงกรมแล้ว กอนเตืองตีคงเตือก กอนเตืองตีคงเตือก(ทางไปไม่ได้) โอ๊ย คงเตือก ๆ วังมา มานั่ง ญาคูนี้ท่านพูดภาษาเราเก่งนะ ก็เราบอกว่าคงเตือก ได้เท่านั้นแหละ เพราะฉะนั้นทางไหนมางัดออกเลย ๆ พองัดออกแล้วเปิดเลย เดี่ยวเขาถามมาตอบเขาไม่ได้เสียหน้า ก็ต้องเป็นอย่างนั้น ไป ๆ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd